

A les palpentes

ASSUM GUARDIOLA

A *Blat*, el lector no se sent mai segur. I aquest fet, al principi, desconcerta, cap a la meitat enganxa i, al final, enamora. És una novel·la breu però exigent. Una novel·la que no és fàcil però que atrapa. Una novel·la que no deixa indiferent i que provoca allò que haurien de provocar totes les novel·les: el gaudi estètic, per una banda, i la sensació que al lector li ha canviat alguna cosa en la seva percepció del món.

Josep Maria Pagès demostra ser un narrador valent, imprevisible i amb ofici. Construeix una història al voltant del mite de l'altre, del doble i de la persecució intangible d'allò que som. I se les heu amb dues històries que són, en definitiva, la mateixa: una, narrada en primera persona que es mou entre

el que és oníric, històric i inversemblant, i l'altra, focalitzada des del punt de vista d'en Tomàs, en què el lector pot sentir, aparentment, que trepitja més ferm. Aquesta línia narrativa d'en Tomàs té, en principi, un punt de partida més referencial i més argumental. Però això només és una aparença, perquè de seguida sembla com si es tenyís de l'alè de l'altra història, la del home que vol travessar la frontera amb els papers. És així com les dues històries corren de manera paral·lela i el lector té la sensació que ha entrat en un món únic narrat de manera única fins que arriba a la brutal imatge de l'última frase de la novel·la.

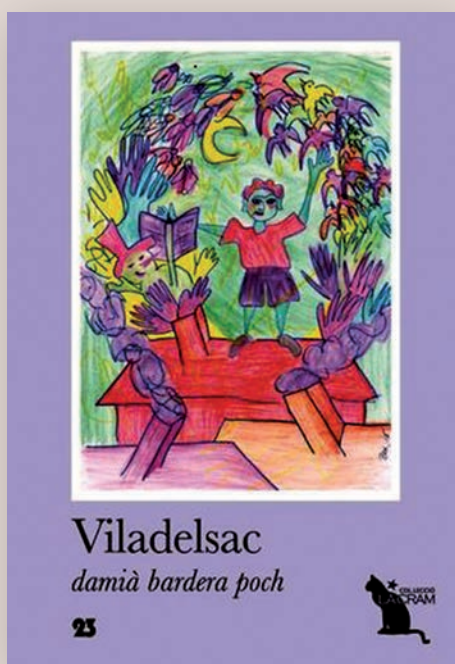
Blat és una novel·la poema, l'alè d'un somni. I quan et despertes d'aquest somni tens la sensació que t'ha deixat un tacte fugaç a la pell.

PAGÈS I ESCOLA, Josep Maria
Blat

Editorial Empúries
Gener 2016

130 p.

Veniu a l'altra banda

BARDERA POCH, Damià
Viladelsac

Editorial El Cep i la Nansa
(col·lecció LACRAM)
Vilanova i la Geltrú, 2015
141 p.

ADRIÀ PUJOL

Bardera ha estampat el seu nom en minúscula a les portades dels seus llibres. A la manera de *la mort*, quan signa les cartes a *As Intermècias da Morte* (José Saramago, 2005). Però amb *Viladelsac* es produeix un canvi. El títol incorpora el signe víctor en caixa alta. I el recull de contes s'ha convertit en novel·la.

El Bardera contista em tenia acostumat a una prosa eixuta i a unes quimeres diguem-ne previsibles. Tot i dotat per emular allò que Claude Gaignebet en va dir *Le folklore obscène des enfants* (1974), jo l'havia llegit amb un